

Jonkheer Jammie en de tijgerkooi

Colofon

ISBN: 978 94 6365 418 0

1e druk 2022

© 2022, Sylvia Lucia

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Illustratie omslag: Luca Kamilla Tar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

JONKHEER JAMMIE EN DE TIJGERKOOI

Deel 2

Sylvia Lucia

Hoofdstuk 1

DE boomhut

Matt gluurde gespannen onder de gordijntjes door die voor het open raam van de boomhut gespijkerd waren. Met zijn verrekijker keek hij naar de weg die voorlans liep.

Plotseling hoorde hij een knallend, sputterend geluid. Hij richtte zijn verrekijker naar rechts, waar het geluid vandaan kwam. Hij kneep met zijn ogen en zag dat het een boer was die met een tractor zijn erf opreed. Oké, er was dus geen gevaar. Hij kende de boer.

Matt vond het erg spannend en ook belangrijk om met zijn verrekijker de omgeving goed in de gaten te houden. Hij lette op of er geen vreemde dingen op straat gebeurden. Als hij groot was, wilde hij bij de politie werken en uiteindelijk rechercheur worden. Hij was nu al aan het oefenen om later de allerbeste speurneus te worden.

Vanuit zijn boomhut kon hij heel goed verdachte gebeurtenissen in het oog houden. Hij kon dingen noteren die de politie op een later tijdstip nodig zou kunnen hebben, want stel dat hij een stilstaande auto zag staan die later gezocht zou worden! Dan had hij alvast het nummerbord opgeschreven. Naast hem lag

steevast een schrijfblok met een pen waar hij al die belangrijke dingen in opschreef met de datum en het tijdstip. Zijn boomhut was een soort uitkijktoren!

De vloer van de boomhut was gemaakt van stevige planken, die tussen een paar boomtakken gespijkerd waren. Via een houten trap kon je de boomhut binnenkomen. De trap, de vloer en de wanden waren door opa en vader gemaakt, omdat zij er zeker van wilden zijn dat het veilig genoeg was. Het tafeltje en de bankjes die langs de wanden stonden, had Matt samen met William gemaakt. Ze wiebelden wel een beetje, maar dat gaf niks.

Op een zonnige zaterdagmorgen was zijn oom, de broer van zijn vader, onverwacht langsgesproken met een paar glimmende rode dakpannen achter in de kofferbak van zijn auto. Hij had ze overgehouden van zijn eigen dak. Ze hadden samen latjes gezaagd en op het dak getimmerd en oom moest lachen toen Matt bij iedere spijker, waar hij met een rood hoofd van de inspanning met de hamer op sloeg, het puntje van zijn tong uitstak.

Matt was apetrots toen het klaar was en tot zijn grote verrassing vroeg oom of hij er nog een deur in wilde, met een echt slot erop.

“Natuurlijk!” had Matt geglunderd.

“Dan heb jij geluk dat ik vandaag mijn tijd aan jouw boomhut ga besteden, want kijk maar eens wat ik gisteren bij opa in de schuur heb gezet.”

Matt was naar de schuur gerend, waar hij een knal-

rode deur zag staan naast twee bussen verf, een stuk schuurpapier en kwasten.

Matt schuurde en verfde alle kozijnen knalrood en toen de deur erin zat en de glimmende pannen boven op het dak lagen, had Matt tevreden gezucht.

Nu schudde Matt met zijn hoofd om wakker te worden uit zijn herinneringen en hij keek vluchtig om zich heen. Zijn blik gleed over het tafeltje waaronder het metalen kistje stond waarin hij allerlei spullen bewaarde, zoals de landkaart die hij eens van zijn moeder gekregen had en zijn boekje met de pen.

Plotseling hoorde hij het geluid van een fietsbel. Hij pakte snel zijn verrekijker en keek de fietser na. Daarna gluurde hij naar de overkant. Daar stond het familiehotel waar ze sinds kort woonden.

Hij zag opa door zijn appartement lopen, op de eerste verdieping. Naast hem woonde tante Appelonía. Zij was een zusje van opa. Vroeger woonde opa in het grote appartement, maar nu hadden opa en tante Appelonía een kleiner appartement aan de voorkant van het hotel, vlak boven de hoofdingang.

Matt richtte de verrekijker naar het appartement waar hij met zijn ouders woonde. Het was een groot appartement dat over de gehele breedte van het hotel liep. Via schuifdeuren kon je vanuit de huiskamer het terras op lopen, waar zomers een lange tuintafel stond met vrolijk gekleurde parasols.

Er stonden hoge bomen aan weerskanten van de oprit. Als het waaide, hoorde je de bladeren van de

bomen ruizen. Soms reden er vrachtwagens over de knisperende steentjes van de oprit om groente, vlees en brood bij de grote keuken af te leveren.

Opa kwam iedere ochtend met de lift naar beneden voor het ontbijt, maar tante Appelonina nam de trap. Ze had van nature opvallende rode konen en wanneer ze met een rechte rug door het hotel schreed, met rouge en crème op haar wangen en knalrode lippenstift op haar lippen, leek ze net een opgepoetste glimmende rode appel, vond Matt. Hij vroeg zich zelfs af of ze daarom Appelonina heette.

Tante droeg het liefst haar roze broekpak met de lange ketting om haar hals die tinkelde wanneer ze liep. Ze had ook een hele lange zwarte jas met een strak lijfje met knopen die van boven naar beneden doorliepen. De onderkant van de jas liep breed uiteen en als ze een van haar bijzondere hoedjes droeg, met veren of nepfruit erop, was ze net Mary Poppins.

Mama zei dat tante Appelonina excentriek was. Daarmee bedoelde ze dat tante haar eigen gang ging, kleren aantrok die ze zelf mooi vond en zich van niets en niemand iets aantrok.

Soms als het hard regende, kwam tante Appelonina hem met haar oude bestelbus van school halen. Dat was heel lief van haar, maar hij hoopte dan dat ze niet uit zou stappen, want hij zou zich rot schamen als ze haar grote strohoed met plastic druiven zou dragen. Alleen al als hij er aan dacht, kreeg hij een rood hoofd, hoewel hij zich realiseerde dat het totaal overbodig

was, want iedereen in het dorp kende tante Appelonía en iedereen vond haar erg aardig.

Matt schrok zich een hoedje toen zijn vriend William, die op het bankje achter hem zat en tegen de muur van de boomhut leunde, plotseling hoestte. Van schrik liet Matt bijna zijn verrekijker vallen. Hij was zo opgegaan in zijn eigen gedachten dat hij William eigenlijk een beetje vergeten was.

Matt draaide zich om en zette de verrekijker op het tafeltje.

Hij keek nogmaals naar William, die bibberende geluidjes maakte, met de oude rood geblokte plaíd van tante Appelonía strak om zich heen getrokken, terwijl hij met één vinger over zijn tablet gleed.

“Heb je het koud?” vroeg Matt.

William knikte. Zijn gezicht was wit van de kou.

“Zullen we naar tante Appelonía gaan voor een glas warme chocomel?” vroeg Matt, die nu pas merkte hoe koud en stijf zijn eigen vingers geworden waren.

“Dat is het beste idee wat ik vandaag gehoord heb,” kreunde William en hij liet zich moeizaam en stijf van het bankje glijden.

Hoofdstuk 2

Het Familiegeheim

Ze staken de weg pas over nadat er twee auto's gepasseerd waren.

“Nu!” riep William, die eerst van links naar rechts gekeken had.

Ze renden het pad op naast het hotel dat bestond uit kleine steentjes. Er stond een bord naast met het opschrift: *Privéterrein*.

Ze mochten geen gebruikmaken van de officiële hoofdingang van het hotel, omdat die alleen voor de gasten was. De deftige draaideur zat precies in het midden van het witgeverfde gebouw.

Vlak voor de draaideur was een kleine rotonde waar de taxi's konden stoppen om de koffers uit te laden en meteen weer door konden rijden. In het midden van de minirotonde groeide een laag cirkelvormig buxushaagje, maar het allermooiste was het witte standbeeld van een vrouw, dat precies in het midden stond. De vrouw staaarde met opgeslagen ogen naar boven en ze had een krans op haar hoofd.

De jongens renden het zijpad op. Het pad liep door tot de achtertuin en zelfs nog een stukje tot aan de weilanden. De eerste afslag naar links was naar de

grote warme keuken, waar opa en tante Appelonía meestal te vinden waren, maar aan het einde van het paadje kon je ook linksaf gaan. Daar liep een klein weggetje naar het huis waar Matt vroeger met zijn ouders gewoond had.

Het huis was verkocht en de nieuwe eigenaar had er grote stukken grond bijgekocht om er een kinderboerderij van te maken. Aankomende zaterdag was de opening en dat was de reden dat William en Matt nieuwsgierig voor het hek bleven staan om te kijken. Er was veel veranderd. Al wekenlang waren er werkmannen bezig geweest met grote machines en apparaten. Er stonden nu grote houten gebouwen met douches, toiletten en slaapvertrekken.

Vanuit het hotel kon je de kinderboerderij niet zien en andersom kon je vanaf de kinderboerderij het hotel niet zien. Dat kwam door de hoge bommenrij die hen scheidde.

“Wanneer zouden de dieren komen?” vroeg William zich hardop af. Hij wees turend in de verte.

“Staat daar een veewagen?” vroeg hij aan Matt.

Matt kneep zijn ogen tot spleetjes.

“Ik weet het niet. Laten we dat straks aan opa vragen.”

Matt hing starend over het hek. Hij had van opa gehoord dat er grote groepen kinderen uit verschillende delen van het land hiernaartoe zouden komen.

“Voor schoolreisjes?” had Matt aan opa gevraagd.

“Inderdaad, voor schoolreisjes, maar er blijven ook

groepen slapen, zoals kinderen die op een internaat zitten of in een opvanghuis wonen,” had opa verteld.

“Wat zijn dat?” had Matt gevraagd.

Opa had uitgelegd dat het gebouwen waren waar kinderen woonden, sliepen, aten en speelden, maar ook naar school gingen. Er waren verschillende soorten internaten. Zo waren er bijvoorbeeld schippersinternaten. Daar woonden kinderen waarvan de ouders op een groot schip werkten en vaak voor langere tijd weg waren. Maar er waren ook internaten voor kinderen die een erg grote mond hadden. Zo groot dat hun ouders niet meer wisten hoe ze met hen om moesten gaan.

En dan waren er nog de kinderen die tijdelijk in een opvanghuis woonden. Dat kwam meestal omdat de situatie thuis onveilig was doordat bijvoorbeeld een of beide ouders een alcohol- of drugsverslaving had. Meestal waren ze zoiets gaan gebruiken, omdat ze grote mensen problemen hadden.

Matt had met zijn hoofd geschud en er was een rimpel in zijn voorhoofd gekomen.

“Het komt soms zelfs voor dat iemand zijn eigen kind mishandelt,” had opa er zachtjes aan toegevoegd, voordat hij triest zijn hoofd schudde.

Matt zijn mond was opengevallen. Zijn ogen werden zo groot als schoteltjes.

“Gebeurt dat soms?”

“Soms gebeurt dat,” had opa geknikt. “Vaak durven kinderen dat niet op school te vertellen. Ze leven met

een verschrikkelijk verdrietig geheim waar ze nooit over praten. Maar als het heel erg is, wordt de politie weleens gebeld en meestal moeten de ouders in therapie en gaan de kinderen naar een opvanghuis.”

Matt zuchtte alweer heel diep bij de herinnering. Zo diep dat William hem van opzij verbaasd aankeek.

Hij stootte Matt aan.

“Wat sta je daar toch te dromen?” vroeg William.

Matt vertelde William wat opa hem had verteld.

William schrok net zo erg als Matt had gedaan.

“Wat erg,” vond William.

Matt veranderde van onderwerp, omdat ze er beiden een beetje verdrietig van werden.

“Ik heb gehoord,” zei Matt tegen William, “dat er een jongetje op de kinderboerderij woont en dat hij bij ons in de klas komt. Zullen we bij hem kijken als we de chocomel ophebben?”

William trok zijn schouders op.

“Nee, ik heb er niet zoveel zin in. Ik wil niet buiten zijn, want ik heb het koud,” bibberde William. “Maar ik heb een ander, ook best goed idee! Zullen we bij jullie op de zolder spelen?”

Matt trok een gezicht.

William zag het.

“Ik zou zo graag het spookje jonkheer Jammie eens willen zien,” smeekte William en hij keek er een beetje triest bij.

“Ik wil niet dat je weer teleurgesteld wordt,” legde Matt uit. “Je weet dat alleen mensen met veel fantasie

jonkheer Jammie kunnen zien en de vorige keer lukte het je niet.”

“Maar ik heb geoefend! Ik heb nu al iets meer fantasie dan de vorige keer!” riep William enthousiast.

“Dat moet ik eerst aan opa vragen,” merkte Matt zuchtend op. Hij zou het liefst willen dat William het hele plan zou vergeten, want hij zou het zo sneu vinden als William jonkheer Jammie weer niet zou kunnen zien. William speelde namelijk alleen maar met zijn telefoon, tablet of computer en hij had niet zoveel fantasie.

Hij wilde wetenschapper worden, net zoals zijn ouders, die bevriend waren met de ouders van Matt. Zij konden geen van allen het spookje zien. Erger nog: zijn ouders geloofden niet eens dat jonkheer Jammie bestond, tot groot verdriet van opa en tante Appelonina.

Jonkheer Jammie was een familiegeheim, waarover opa Matt, zijn nichtje Emily en zijn beste vriend William vorig jaar had verteld. Inmiddels konden ook Matt en Emily het spookje zien, maar het was William niet gelukt.

Nog voor opa geboren werd, was het hotel een groot landhuis geweest, waar een jonkheer en een jonkvrouw met hun zoon woonden. De weilanden in de verre omtrek bestonden toen uit fruitbomen. Een groot deel van het landhuis werd door brand verwoest, maar zowel het gedeelte van de keuken als de bijkeuken was blijven staan en ook het trappenhuis en een gedeelte van de zolder was nog intact.

Nadat alle puin geruimd was, hadden de overgrootouders van opa van het overgebleven gedeelte een herberg gemaakt, waar reizende verkopers konden rusten, eten en slapen.

Pas veel later had opa de herberg van zijn ouders overgenomen en sinds kort was de herberg, die inmiddels tot een modern hotel was uitgebouwd, van vader en moeder.

Later zou het van Matt worden, had opa verteld. Matt had een beetje zuur gekeken en gezegd dat er dan wel een klein probleem zou zijn omdat hij rechercheur wilde worden, maar opa zei dat hij dan gewoon personeel aannam die het voor hem konden runnen. Dat was wel een fijne oplossing, vond Matt.

Het oude gedeelte van de herberg was helemaal opgeknapt. Maar ze hadden zoveel mogelijk intact gelaten, zoals het gedeelte van de zolder met de grote bruine balken, waar nog steeds oude spullen en schilderijen van de oude herberg opgeslagen waren. Daar stond ook een levensgroot schilderij van jonkheer Jammie.

De oude keuken was verbouwd tot een ruimte waar het een komen en gaan van mensen was. Er stond een lange tafel in het midden, waar het personeel koffiedronk in de pauze en waar opa de bestellingen regelde die nodig waren. Het rook er altijd naar de versgebakken appeltaarten van tante Appelonia.

In het kantoor achter de keuken deed vader de boekhouding aan zijn bureau. Moeder zat tegenover

hem en zorgde voor de werkroosters. Matt vond het daar saai. Op het bureau van moeder stond een penbakje vol met paperclips en potloden. In de hoek stond een plant. Op vaders bureau stond een computer en verder was het bureau bezaaid met papieren.

Matt zat veel liever gezellig in de keuken.

Hoofdstuk 3

JONKHEER JAMMIE

Matt en William stapten de keuken binnen.

“Wat is het hier lekker warm,” zei William, die meteen zijn jas uittrok en bij opa aan tafel ging zitten.

“Ik zie aan jullie gezichten dat jullie zin hebben in warme chocolademelk,” raadde tante Appelonía.

Matt knikte blij en ging snel naast William zitten. Hij voelde hoe William met zijn knie tegen die van hem stootte. Matt keek hem verbaasd aan en William maakte een hoofdgebaar naar boven.

“O ja,” herinnerde Matt zich weer. Hij draaide zich een kwartslag om naar opa.

“Opa, we willen u iets vragen. Mogen we straks op de zolder spelen?”

Opa keek bedenkelijk. Er verscheen een diepe frons op zijn voorhoofd toen hij van Matt naar William keek.

“Spelen of bedoel je iets anders?” vroeg opa.

Matt kreeg een rode kleur.

“Nee ... euh ... nou ja ... William wil zo graag jonkheer Jammie een keer zien ...”

Tante Appelonía zette de twee mokken met

warme chocomel op tafel en ging naast opa zitten. Bedachtzaam keek ze van de een naar de ander.

“Is dat wel verstandig, William?” vroeg opa met een bezorgde blik. “De vorige keer was je zo teleurgesteld dat je jonkheer Jammie niet kon zien. Ik wil je dat besparen, want misschien lukt het ook vandaag nog niet.”

“Maar hij wil het zo graag!” riep Matt. “En als hij iets heel graag wil, betekent dat toch dat hij gelooft dat jonkheer Jammie bestaat?”

“Daar heb je gelijk in,” vond tante Appelonía.

Opa twijfelde. Hij wreef nadenkend over zijn kin. William keek hoopvol toe.

“Nou, wat vind jij, Appelonía?” vroeg opa.

“Ik wil wel weer eens naar de zolder!” riep ze verheugd. “Het is zo lang geleden dat ik jonkheer Jammie heb gezien!”

“Jippie!” riep William en hij nam een grote slok van zijn chocomel.

Hij veegde zijn mond af met zijn mouw en trok Matt van zijn stoel.

“Kom!” riep hij blij.

Ze renden de brede trap op naar boven.

De jongens stonden voor de dikke houten deur te wachten op opa en tante Appelonía. Het leek wel een eeuwigheid te duren voordat ze boven waren, maar ze waren natuurlijk ook niet meer zo vlug als Matt en William.

Ze keken gespannen toe hoe opa een ouderwetse

roestkleurige sleutel uit de binnenzak van zijn jas haalde en hem een beetje beverig van de spanning in het slot stak en omdraaide. De deur ging knarsend open. Er hing een spinrag in het kozijn. Opa veegde het weg en liep hijgend en puffend de steile trap op.

Tante Appelonía liep met hoogrode konen achter opa aan, gevolgd door Matt en William.

Langzaam liep William naar het schilderij van jonkheer Jammie. De goudkleurige lijst was dof, omdat het in lange tijd niet schoongemaakt was.

Jonkheer Jammie was op het schilderij bijna net zo groot als William zelf. Hij droeg een lichtblauw jasje met gouden knopen erop en op zijn hoofd droeg hij een blauwe hoed met een gleuf erin. Er stak een grote veer uit.

Williams blik gleed naar beneden, naar de puntlaarzen met gespen.

“Als je fantasie groot genoeg geworden is, zal je hem straks ook kunnen zien, want dan stapt hij uit het schilderij,” zei Matt, die naast hem was gaan staan.

William keek een angstig en hoopvol tegelijk. Hij deed een stapje achteruit, ging naast opa staan en greep zijn hand vast.

“Waar is Appelonía?” vroeg opa aan Matt.

Matt keek om zich heen en wees grinnikend naar het poppenhuis waar tante met een verheugd gezicht op een krukje voor zat.

“Appelonía!,” riep opa streng. “We komen hier niet om te spelen!”

Verward keek ze om zich heen.

“O, o ... nee, natuurlijk niet!”

Ze stond op van het krukje en ging naast hen staan.

“Ik zie nog steeds niks,” zei William en hij trok een mismoedig gezicht.

“Nee, want hij is er nog niet! Wij zien hem ook nog niet, maar jij moet eerst op het hobbelpaard. Dan keer je sneller terug naar je gevoel en je fantasie.”

Opa trok hem zachtjes aan de hand mee naar het hobbelpaard.

“Dit is Prince het hobbelpaard. Hij is al heel erg oud. Ga er maar op zitten en waan je terug in de tijd dat de mensen hier nog op paarden reden. Naar de tijd waarin jonkheer Jammie leefde.”

Aarzelend klom William op Prince.

Na een paar minuten verscheen er een brede glimlach rond zijn mond. Zijn ogen staarden naar het schilderij en hij was in een diepe ontspanning.

“Waar droom je van?” vroeg tante Appelonia nieuwsgierig op een fluisterton.

“Ik droom dat ik door het scherm van mijn computer galoppeer op een paard en dat ik in een andere wereld gekomen ben. In een wereld van heel lang geleden. Een wereld die ik eens op plaatjes heb gezien,” zuchtte William voldaan.

Opa ging voor het schilderij staan. Onder op de lijst stond gegraveerd: Jonkheer J.A.M.

“J.A.M. zijn de letters van zijn drie voornamen, hè?” vroeg Matt fluisterend aan opa.